

Sygn. akt I C 519/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 grudnia 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marek Jasiński

Protokolant: Weronika Formela

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2019 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa R. K.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz R. K. kwotę 3 950,21 zł (trzy tysiące dziewięćset pięćdziesiąt złotych dwadzieścia jeden groszy) wraz z odsetkami liczonymi od kwot:

a) 3 458,51 zł (trzy tysiące czterysta pięćdziesiąt osiem złotych pięćdziesiąt jeden groszy) – ustawowymi od 26 marca 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

b) 492 zł – ustawowymi za opóźnienie od 17 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz R. K. kwotę 2 416 zł (dwa tysiące czterysta szesnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 118,84 zł (sto osiemnaście złotych osiemdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 519/17

UZASADNIENIE

Powód R. K. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 3.950,21 zł wraz z odsetkami liczonymi od kwot:

c) 3 458,51 zł– ustawowymi od 26 marca 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

d) 492 zł – ustawowymi za opóźnienie od 17 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty;

a także zasądzenia kosztów procesu według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż w dniu 23 stycznia 2015r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ należący do powoda pojazd marki P. o numerze rejestracyjnym (...). Pojazd sprawcy

był ubezpieczony w pozwanym Towarzystwie (...). Pozwany uznał szkodę i wypłacił odszkodowanie w wysokości 1.048,30 zł. Zdaniem powoda wypłacone odszkodowanie jest zaniżone. Koszty naprawy pojazdu wynoszą 4 506,51 zł, powód zatem dochodzi odszkodowania w wysokości 3458,51 zł oraz zwrotu kosztów postępowania likwidacyjnego w wysokości 492 zł.

W odpowiedzi na pozew Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował roszczenie co do wysokości oraz wskazał, iż w toku postępowania likwidacyjnego przyjął odpowiedzialność za zdarzenie wypłacając należne odszkodowanie. Nadto pozwany podniósł zarzut braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powodowej, a także wskazał, iż także powód przyczynił się do powstania kolizji z dnia 23 stycznia 2015r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

23 sierpnia 2013 r. L. Z. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą Usługi (...) z siedzibą w G. zawarła umowę sprzedaży z R. K., (...) Biuro (...), na mocy której R. K. nabył własność samochodu osobowego marki P. (...), nr rej. (...).

dowody: oświadczenie k. 59, faktura VAT nr (...) k. 132.

23 stycznia 2015 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ prowadzony przez K. Z. samochód marki P. numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność R. K.. Kierujący samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) włączając się do ruchu na parkingu przy ul. (...), wykonując manewr cofania, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi już znajdującemu się w ruchu, zaniechał prawidłowej obserwacji drogi, wykonując manewr włączenia się do ruchu i zderzył się z pojazdem marki P., który, w chwili zdarzenia znajdował się już w ruchu - także wykonywał manewr cofania w kierunku ul. (...).

Sprawca zdarzenia, M. A. był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwie (...) Spółce Akcyjnej w W..

okoliczności bezsporne, a nadto dowód: notatka urzędowa z (...) G. Wydział Ruchu Drogowego k. 73a, zeznania świadka M. A. k. 84—84v (protokół elektroniczny k. 85).

30 marca 2015 r. pomiędzy R. K., jako cedentem i E. G., prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) zawarta została umowa przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania z polisy OC sprawcy szkody komunikacyjnej z 23 stycznia 2015 r. do wysokości uznanego przez zakład ubezpieczeń roszczenia (§ 3 umowy). Zgodnie bowiem z postanowieniami tego paragrafu, w przypadku braku potwierdzenia odpowiedzialności przez zakład ubezpieczeń, R. K. zobowiązany był do natychmiastowego pokrycia całkowitych kosztów naprawy samochodu, zgodnie z przedstawionymi fakturami VAT, w terminie 7 dni od ich okazania.

dowód: kopia umowy cesji – k. 54.

R. K. zgłosił szkodę ubezpieczycielowi w dniu 3 lutego 2015 r. W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel uznał roszczenie co do zasady i wypłacił właścicielowi pojazdu kwotę 1.048,30 zł tytułem odszkodowania.

okoliczności bezsporne.

Technicznie i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzeń samochodu osobowego marki P. o nr rej. (...) powstałych podczas zdarzenia w dniu 23 stycznia 2015 r. - przy zastosowaniu nowych i oryginalnych części oraz przy przyjęciu stawek za robocizogodzinę prac mechaniczno-blaharskich na poziomie 100 zł, a prac lakierniczych w wysokości 110 zł – występujących na lokalnym rynku - wynosił 4.670,50 zł brutto.

dowód: opinia biegłego k. 104-116

R. K. zlecił oszacowanie kosztu naprawy uszkodzonego pojazdu marki P. o nr rej. (...). Obciążający powoda R. K. koszt sporządzenia kalkulacji wyniósł 492,00 zł

dowody: kalkulacja naprawy k. 13-17, faktura VAT k.19

Pismem z dnia 31 października 2015r. R. K. wezwał ubezpieczyciela do wypłaty pozostałej części odszkodowania w kwocie 3.458,01 zł.

dowód: wezwanie do zapłaty k. 10-12

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie poddanego ocenie zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, wedle własnego przekonania, po wszechstronnym rozważeniu wszystkich dowodów.

Sąd oparł się na dokumentacji zgromadzonej w aktach przedmiotowej sprawy, w tym w aktach szkody nr 103- (...), która to dokumentacja nie budzi żadnych wątpliwości co do swojej autentyczności, a ponadto, co zasługuje na podkreślenie, nie była ona kwestionowana przez żadną ze stron. Dodać należy, iż z dokumentów zaoferowanych przez strony wynikały bezsporne w sprawie okoliczności faktyczne.

Sąd przeprowadził dowód z zeznań świadka M. A. - osoby uczestniczącej w zdarzeniu wywołującym szkodę. W ocenie Sądu, ze złożonych zeznań wyłania się jasny i nie budzący większych wątpliwości obraz okoliczności faktycznych sprawy. Co do zasady zeznania te znalazły potwierdzenie w pozostałym zebranych w sprawie materiałem dowodowym, a tym samym uznane za wiarygodne.

Sąd uznał za w pełni wiarygodny dowód opinię biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej inż. K. K.. Opinia wyczerpująco odpowiada na pytania zawarte w tezie dowodowej, wnioski sformułowane są jasno, przejrzyste i w zrozumiały sposób, ponadto zostały należycie umotywowane w opisowej części opinii. Istotne jest również to, że żadna ze stron nie kwestionowała opinii i nie wniosła o jej uzupełnienie.

Sąd na rozprawie w dniu 16 marca 2018 r. pominął dowód z przesłuchania powoda, gdyż prawidłowo wezwany na termin rozprawy pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania, nie stawił się na rozprawę i nie usprawiedliwił swojej nieobecności.

Sąd oddalił zgłoszony na rozprawach w dniu 16 marca 2018 r. oraz w dniu 13 grudnia 2019 r. wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków samochodowych. Sąd miał na uwadze, że zgodnie z przepisem art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zaciągnięcia opinii. Jak wynika z treści cytowanego przepisu dowód z opinii biegłego winien być dopuszczony celem wyjaśnienia okoliczności, które wymagają wiadomości specjalnych. W ocenie Sądu, powołanie biegłego z zakresu rekonstrukcji celem zbadania ewentualnego stopnia przyczynienia się uczestników zdarzenia do postawienia szkody z dnia 23 stycznia 2015r., nie wymaga wiadomości specjalnych w tym zakresie, wystarczająca jest bowiem znajomość przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Przystępując do dalszych rozważań należy wskazać, że stan faktyczny w sprawie był częściowo niesporny. Pozwany nie kwestionował w szczególności faktu wystąpienia kolizji drogowej, jak i samej zasady odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Towarzystwa (...), na podstawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej.

Spornym zagadnieniem w przedmiotowej sprawie była ocena technicznie i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, zasadność zasądzenia od ubezpieczyciela na rzecz powoda kosztów prywatnej

opinii sporządzonej w toku postępowania likwidacyjnego, legitymacja czynna powoda oraz przyczynienie się poszkodowanego do powstania szkody.

W ocenie Sądu w realiach niniejszej sprawy uznać należało, iż powód posiadał legitymację czynną do dochodzenia roszczeń od pozwanego Towarzystwa (...). Powód bowiem nabył w dniu 23 sierpnia 2013 r. od L. Z. samochód osobowy marki P. o nr rej. (...), co wynika ze złożonej do akt faktury i oświadczenia.

Odnosząc się do złożonej do akt sprawy przez pozwanego kopii umowy przelewu wierzytelności z polisy oc sprawcy, Sąd uznał, że do zawarcia takiej umowy rzeczywiście doszło, jednakże z uwagi na jej sformułowanie, zwłaszcza postanowienia § 3 umowy, przelew wierzytelności nastąpił do wysokości uznanych przez ubezpieczyciela kosztów naprawy pojazdu. W przypadku braku potwierdzenia odpowiedzialności ubezpieczyciela, to R. K. zobowiązany był do pokrycia kosztów naprawy pojazdu, co częściowo miało miejsce w niniejszej sprawie – pozwany bowiem odpowiedzialność swą uznał jedynie częściowo, przy założeniu, że doznała ona istotnego zmniejszenia z uwagi na podnoszone przez niego przyczynienie kierującej pojazdem, w którym doszło do szkody. Skoro, w pozostałym zakresie koszty naprawy miał ponieść powód, to w jego majątku powstała szkoda polegająca na konieczności ich pokrycia i to jemu przysługuje w tym zakresie legitymacja czynna.

W przedmiotowej sprawie, zdarzeniem wywołującym szkodę w samochodzie powoda marki P. o numerze rejestracyjnym (...) była kolizja z udziałem samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), do której doszło w dniu 23 stycznia 2015 r. Zgodnie z treścią art. 436 § 2 k.c., odpowiedzialność samoistnego posiadacza za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu kształtowała się na zasadzie winy.

W niniejszej sprawie, wobec podniesienia przez pozwanego zarzutu przyczynienia się powoda do powstałej szkody, koniecznym było ustalenie, kto i w jakim stopniu zawinił i przyczynił się do powstania szkody. Najistotniejsze znaczenie mają tu przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z art. 17 ust. 1 punkt 1 powyższej ustawy włączanie się do ruchu następuje przy rozpoczynaniu jazdy po postoju lub zatrzymaniu się niewynikającym z warunków lub przepisów ruchu drogowego oraz przy wjeżdżaniu: na drogę z nieruchomości, z obiektu przydrożnego lub dojazdu do takiego obiektu, z drogi niebędącej drogą publiczną oraz ze strefy zamieszkania. Istotne jest, że zgodnie z przepisem art. 17 ust. 2 ustawy, kierujący pojazdem, włączając się do ruchu ma obowiązek zachowania szczególnej ostrożności ustąpienia pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu. Rozpoczęcie manewru włączenia się do ruchu jest dopuszczalne, gdy jego wykonanie nie utrudni ruchu, a nadto musi być miejsce na jego zrealizowanie. Włączający się do ruchu musi czekać aż ustanie ruch na jezdni, na którą zamierza wjechać. Pozwany argumentował, że kierująca pojazdem poszkodowanym przyczyniła się do powstania szkody, naruszając obowiązki określone w art. 23 ustawy. Stosownie do przepisu art. 23 ust. 3 ustawy, kierujący pojazdem jest obowiązany, przy cofaniu ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu i zachować szczególną ostrożność, a w szczególności sprawdzić, czy wykonywany manewr nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub jego utrudnienia, upewnić się, czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda, a w razie trudności w osobistym upewnieniu się, kierujący jest obowiązany zapewnić sobie pomoc innej osoby. Istotne jest jednak sformułowanie „innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu” – obowiązek ustąpienia pierwszeństwa przejazdu dotyczy pojazdu, który już znajduje się w ruchu, a nie dopiero, jak w tym przypadku, się do niego włącza, ten bowiem ma bezwzględny obowiązek ustąpienia pierwszeństwa wszystkim pojazdom znajdującym się na jezdni, na której wykonuje manewr włączenia się do ruchu, niezależnie od kierunku ich poruszania się.

W myśl art. 362 k.c., jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

W świetle orzecznictwa, poszkodowany przyczynia się do powstania szkody, jeżeli jego zachowanie się jest adekwatną współprzyczyną powstania szkody w ogóle. Zaś miarą przyczynienia się poszkodowanego jest kryterium stopnia zawinienia obu stron. Takie zachowanie poszkodowanego, któremu nie można przypisać nieprawidłowości (naganności), nie może być uznane za przyczynienie się. Przy odpowiedzialności na podstawie art. 415 k.c. (jak również art. 416 k.c.) konieczne jest porównanie winy poszkodowanego z winą sprawcy lub osoby, za którą odpowiada (tak

między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 lutego 2001 roku, I PKN 248/00, OSNP 2002 rok, nr 21, poz. 522, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 czerwca 1980 roku).

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, w tym zeznań świadka M. A. oraz dołączonych akt (...) w G., kierujący samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) włączając się do ruchu na parkingu przy ul. (...), wykonując manewr włączenia się do ruchu, nie zachował szczególnych środków ostrożności i zderzył się z pojazdem powoda, który wprawdzie także wykonywał manewr cofania w kierunku ul. (...), jednakże już do ruchu się włączył. Jak zatem wynika z analizy przytoczonych wyżej przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym, nie można było przypisać kierującej pojazdem P. naruszenia przepisów, skutkującego uznaniem przyczynienia się jej do powstania szkody i zastosowania w sprawie art. 362 k.c.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zasada ta doszczegółowiona została w art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i Polskim Biurze (...) odnośnie szkód powstałych w wyniku zdarzeń komunikacyjnych, zgodnie z którym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Na mocy art. 824¹ § 1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Dlatego istotne znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, ma zatem również odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego ubezpieczyciela w świetle przepisu art. 361 § 2 k.c., statuującego zasadę pełnej kompensacji szkody, a także przepisu art. 363 § 1 k.c. stanowiącego, że poszkodowanemu przysługuje uprawnienie do wyboru czy naprawienie szkody nastąpić ma przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy przez zapłatę określonej sumy pieniężnej. Dlatego bez znaczenia dla wysokości dochodzonego żądania z tytułu naprawienia szkody w pojeździe mechanicznym ma to, czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu oraz zakresu tych napraw, oraz wykorzystania do tego części używanych lub nieoryginalnych. Zgodnie z argumentacją wyrażoną w tezie i uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51), którą Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela i przyjmuje za własną – odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Przy czym jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 sierpnia 2003 r., sygn. akt IV CKN 387/01 obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103).

Celem ustalenia kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu poprzedniego oraz zakresu szkód, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej, kosztorysowania napraw pojazdów oraz wyceny wartości pojazdów.

Biegły w sporządzonej opinii, po dokonaniu zestawienia stwierdził, że celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu marki P. o nr rej. (...) wyliczony w oparciu o stawki obowiązujące na rynku lokalnym wyniósł 4.670,50 zł po uwzględnieniu podatku VAT. Biegły przede wszystkim wskazał, że naprawa pojazdu przy użyciu części innych niż nowe i oryginalne nie pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody.

Tym samym, uwzględniając wysokość odszkodowania już wypłaconego przez pozwane Towarzystwo (...), kwota należnego powodowi odszkodowania winna wynieść 3.622,20 zł (4.670,50 zł – 1.048,30 zł). Sąd zobowiązany

był jednak do zweryfikowania tych ustaleń w oparciu o zakres żądania powoda, który domagał się zasądzenia kwoty 3.458,51 zł jako różnicy między kosztami wynikającymi z kalkulacji sporządzonej na zlecenie powoda, a wypłaconym przez pozwanego odszkodowaniem. A zatem powód uczynił swoim żądaniem koszty wynikające z kalkulacji sporządzonej na jego zlecenie.

Sąd uznał także, iż zasadne było żądanie zwrotu kosztu sporządzenia prywatnej opinii w wysokości 492,00 zł. Kosztorys sporządzony na zlecenie powoda na potrzeby niniejszego postępowania był zasadny, albowiem przy ustalaniu wysokości odszkodowania towarzystwa ubezpieczeń posługują się specjalistycznym oprogramowaniem dotyczącym sporządzania kalkulacji kosztów naprawy pojazdu np. (...), jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu, skorzystanie przez powoda z pomocy firmy zajmującej się rozliczaniem takich kosztów pomogło precyzyjnie określić wartość przedmiotu sporu i wystąpić z pozwem o zwrot należnego, dalszego odszkodowania. Pamiętać należy, że przepis art. 187 § 1 pkt. 1 k.p.c., jako jeden z warunków formalnych pozwu wymienia dokładne określenie roszczenia. W przypadku technicznie i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu, wymaga to skorzystania z wiadomości specjalnych, zatem koszty te pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z roszczeniem odszkodowawczym.

Mając na względzie powyższe Sąd zasądził należną kwotę zgodnie z żądaniem pozwu, o czym orzekł w punkcie I wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. zgodnie, z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest, więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, mając na uwadze, iż szkoda została zgłoszona w dniu 3 lutego 2015r., przy zastosowaniu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i Polskim Biurze (...), zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, odsetki należało zasądzić odpowiednio od dnia 26 marca 2015r. do 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Odsetki od kwoty 492,00 zł stanowiącej koszt sporządzenia opinii prywatnej zasądzono – zgodnie z żądaniem pozwu – od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 17 czerwca 2016 r.

O kosztach sądowych Sąd orzekł w punkcie II wyroku, na mocy art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, obciążając nimi w całości pozwanego jako stronie przegrywającej postępowanie w całości. Koszty te stanowiły: opłata od pozwu – 199 zł, zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego – 1000 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym – 1.200 zł zgodnie z § 2 pkt.3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia pozwu wraz z opłatą od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Łączny koszt opinii biegłego sporządzonej w sprawie to 1.118,84 zł. Koszty ten do kwoty 1.000 zł został pokryty z zaliczki uiszczonej przez stronę powodową. W pozostałym zakresie koszty te na mocy art. 98 k.p.c. należało ściągnąć od pozwanego, jako od strony przegrywającej postępowanie w całości, o czym Sąd orzekł w punkcie III wyroku.

Sygn. akt I C 519/17

ZARZĄDZENIE

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)